

JESUS, ELLER NOE ANNET...

AV JIM HOHNBERGER

Det forbauser meg hvor mange år jeg brukte på å studere Guds Ord uten å finne Jesus! Jeg fant sannhet, men jeg fant ikke Jesus. Joh. 14,6 sier: *"Jeg er veien, sannheten og livet."* Jesus er den eneste Veien. Når vi har et problem, selv om det er lite, er Han den eneste Veien. Ingen annen vei fører til frelse, - absolutt ingen.

"Jeg er ikke bare veien, men Jeg er sannheten," sier Jesus. Vi har holdt fast på *en* sannhet, men vi har ikke funnet *Sannheten*. Vi kan ha mange sannheter, men Han er Sannheten som alle andre sannheter peker mot. I årevis prøvde jeg å slå meg til ro med enkeltstående sannheter i stedet for Sannheten.

Kristus sier også i Joh. 10,9: *"Jeg er døren,"* - med andre ord: du må gå inn gjennom Meg. Når vi prøver å komme inn i Guds rike via andre veier, kan vi virke prektige og slik narre mange mennesker, men dette kan ikke gi noen virkelig forandring i vårt indre. Jesus er Døren. Han er den eneste Veien. Hver dag må jeg gå inn gjennom *den* Døren. Dette er Evangeliet. Det er ikke bare *gode* nyheter, - det er så absolutt *fantastiske* nyheter! Det betyr at jeg ikke behøver å fortsette å leve som en falsk kristen. Jeg kan bli frelst gjennom Ham, og bare gjennom Ham. I Joh. 6,51 sier Jesus: *"Jeg er det levende brød."* Bare Han kan hjelpe meg. Ingen annen kan hjelpe. Han er livskraften. Han er Evangeliet.

Joh. 15,5: *"For uten Meg kan dere slett ikke gjøre noe."* Han lengter etter at vi skal få erfare å leve slik Han levde. Jesus var og er det levende uttrykk for ekte kjærlighet. 1. Joh. 4,8 sier: *"Den som ikke elsker, kjenner ikke Gud, for Gud er kjærlighet."* Denne standarden er ikke den ubetydelige, selvsentrerte kjærligheten som i årevis var alt jeg kjente til. Dette er en kjærlighet hinsides den mennesker kan frambringe. Dette er en kjærlighet overfor andre, som strekker seg så langt over vår fatteevne at den har utfordret meg helt til denne dag.

Hvorfor deler jeg disse tekstene? Kanskje fordi du, akkurat som meg, har brukt mange år på å gjøre evangeliet til noe annet enn en levende, daglig erfaring i Jesus Kristus, time for time.

Evangeliet er ikke ditt oppmøte i kirka, og heller ikke ditt kirkemedlemskap. Det er ikke helsereformer, ikke endring av klær, ikke utdanningsreformer eller hjemmeskole. Evangeliet handler ikke om å bo på landet, og garantert ikke om vår forståelse av sannheten. Heller ikke går det på vår trofasthet i å gi bibelstudier, våre kunnskaper om profetene, eller våre evangelistiske anstrengelser, og ikke en gang på å forsvare sannheten.

Alle disse tingene, som i og for seg er riktige, kan bli og blir en erstatning for å la Kristus bo og virke i menneskehjertet. Dette, venner, er årsaken til at vi fortsatt er her, hvorfor vi ikke er kommet til Himmelen, og hvorfor vi har slike problemer med andre til tross for vår store kunnskap om åndelige ting. Vi er blitt akkurat som den jødiske nasjonen i fortiden. Dens

ledere og dens folk hadde alt det ytre i orden, og de gjorde disse ytre tingene til sitt evangelium. Hva hadde de egentlig? Ingenting.

Ellen G. White sier det på denne måten i *Slektenes Håp*, s. 360: "Kristus er døren til Guds hjord. Gjennom denne døren har alle Hans barn fra de tidligste tider funnet adgang..... Mange er kommet og har fremholdt andre ting som verden har trodd på. Mennesker har tenkt ut seremonier og systemer i håp om å bli rettferdiggjort og få fred med Gud, og dermed komme inn i Hans fold. Men Kristus er den eneste døren. Alle som har innført noe som tar Kristi plass, og alle som har forsøkt å komme inn i folden på annen måte, er tyver og røvere."

Har vi satt noe annet i stedet for Kristus? Jeg tror vi har det. Det merkes under de første få minuttene vi snakker med andre. Hva dreier samtalen seg om? Helsearbeid? Vår forståelse av sannheten? Hjemmeskole? Det hjertet er fylt av flyter munnene over med. Om noe som helst annet enn Kristus styrer vår tale, er dette sannsynligvis blitt en erstatning for en levende forbindelse med Gud selv. Dette, mine venner, er avgudsdyrking.

Jesus sa selv til jødene, som var stolte av sin kunnskap: "*Dere gransker skriftene, for dere mener at dere har evig liv i dem.*" Joh. 5,39. Gransket de Skriftene for å få en levende erfaring i Kristus? På ingen måte! De søkte i Skriftene etter kunnskap om hvordan de skulle debattere og videreføre en diskusjon, men ikke etter en levende erfaring. De var fornøyd med bare lysstrålene, i stedet for å søke selve solen. Hva var resultatet? Jesus erklærte: "*Men dere vil ikke komme til Meg så dere kan ha liv.*" Joh. 5,40. Hva sier Kristus til deg og meg i dag? "*Dere har kanskje noe, der har kanskje funnet noen sannheter, dere har kanskje funnet noen reformer, dere kan være involvert i så mye, men om dere ikke har Meg, har dere ikke liv. Dere, mine dyrebare barn, som Jeg elsker og døde for, er døde.*"

Kristus er Kraften som Skriften sier vi kan leve livet gjennom. I årevis forsøkte jeg å leve livet uten en levende forbindelse med Kraften. Min religion var bygd opp av mine reformer, min kunnskap, mine doktriner og mitt medlemskap i kirken. Ikke noe av dette kunne frelse meg. 2. Tim. 3,5 sier det slik: "*De har en ytre form for gudsfrykt, men forneker dens kraft.*" Vi må spørre oss selv ærlig om det også er slik med oss. Kraften finnes i en vedvarende erfaring i Jesus Kristus, - dag for dag, time for time og øyeblikk for øyeblikk.

Slektenes Håp, s. 227, sier: "Mennesker kan bekjenne seg til å tro sannheten, men hvis den ikke gjør dem oppriktige, vennlige, tålmodige, overbærende og himmelsinnet, er den en forbannelse for dem som har den, og gjennom deres innflytelse blir den en forbannelse for verden." Alle disse sannhetene som jeg holder fast på, kan virkelig bli en forbannelse både for meg og for verden. De kan gjøre meg hovmodig og selvtilfreds, og verst av alt, - de kan gjøre meg til en uforstandig jomfru (Matt. 25, 1-2).

Da jeg først ble glad i disse hellige skriftene, ble de som en lampe for mine føtter. Jeg leste dem hver dag. Jeg fordypet meg i sannheten. "Hvorfor har ingen noensinne delt dette med meg?" tenkte jeg. Så gikk jeg til min mor, en meget hengiven (romersk) katolikk, og sa: "Mor,

visste du at vi helligholder feil dag? Visste du at vi ikke burde døpe spedbarn? Visste du at vi ikke skulle spise urent kjøtt? Visste du at vi ikke behøver å bekjenne våre synder for en prest? Visste du....?" Sa min mor da: "Pris Gud! Min sønn har funnet sannheten!"? Nei. Jeg hadde funnet sannheten, men jeg utøvet den i kjødet.

Slik er det i dag. Vi har en dyrebar og nærværende sannhet, men vi utøver den i kjødet heller enn i ånden. Rom. 1,18 sier det så klart: Vi "*undertrykker sannheten i urettferdighet.*" Det var dette som hendte med meg. Jeg trumfet med Bibelen over hodet på min familie. Jeg hadde ingen levende erfaring med Jesus. Jeg forstod ikke hvorfor de ikke ville ta imot sannheten. Jeg gikk til min menighet og sa: "Jeg blir forfulgt for sannhetens skyld." Ble jeg virkelig det? Nei, jeg tror ikke det. Jeg mottok ganske enkelt de naturlige resultatene av min uvitenhet og hensynsløshet overfor andre. Denne typen religion vil aldri avslutte verket. Den vil gjøre et arbeid, men den vil aldri *fullføre* arbeidet.

"Se, du som kalles jøde, og som setter din lit til loven, du som har din ros i Gud, du som kjenner Hans vilje, og som kan dømme om smått og stort, fordi du er opplært i loven, og er overbevist om at du selv er en veileder for blinde, et lys for dem som er i mørke, og videre: Du er en oppdrager for uforstandige, en lærer for umodne, fordi du i loven har fått den rette form for kunnskap og sannhet. Du som lærer andre, lærer du ikke deg selv? Du som forkynner at en ikke skal stjele, stjeler du selv? Du som sier: "du skal ikke drive hor", driver du selv hor? Du som har avsky for avgudsbildene, driver du selv tempelran? Du som roser deg av loven, vanærer du Gud ved å bryte loven? For Guds navn blir spottet blant hedningene på grunn av dere, slik det står skrevet." Rom. 2, 17-24. Å forkynne sannheten og si at jeg eier sannheten uten å leve i den, er blasfemi. Ve meg!

Jeg må være ærlig overfor dere, og vi må være ærlige mot oss selv. Om din kristendom ikke fungerer hjemme, så ikke viderefør den. Slutt å formidle den, og begynn med å ta den imot. Ta den imot i ditt indre. Om du ikke gjennom Jesu Kristi nåde er blitt rensset for dyret i ditt eget hjerte, så slutt å fortelle andre om dyrets makt i endetiden, og ved Guds nåde, rens ut dyret i ditt indre først.

Om du har en levende religion, hva så? Bring den ut til verden! Åp. 14,6 ber oss bringe det evige evangelium til "*hvert folkeslag, stamme, tungemål og folk*", - dersom troen er virksom. Problemet er at vi innen den kristne kirken ikke har særlig sterke beviser på at den er virksom. Det finnes mange sårmerker innen våre egne rekker, i alle divisjoner og menigheter. Våre ekteskap og familier ødelegges nesten like raskt som hos de ikke-troende. Vi har støtt våre unge fra oss på grunn av vår skinnhellighet. De fleste innen våre rekker er såret, og de strever. Likevel har vi ikke lært å bringe dem til Hyrden så de kan bli helbredet. Vi er alle skyldige i kriminell forsømmelse. "*De svake har dere ikke styrket, den syke har dere ikke lagt, den sønderbrutte har dere ikke forbundet, det bortdrevne har dere ikke ført tilbake, og den fortapte har dere ikke søkt etter. Men med makt og råskap har dere hersket over dem.*" Esek. 34.4.

Om vi ikke vet hvordan vi skal praktisere evangeliet i vårt eget hjem, hva har vi da å dele med våre naboer? Absolutt ingenting. Hva har vi å dele med verden? Ingenting. Om jeg ikke kan ha et godt forhold til min ektefelle; om strid, kjekling og protester er den ukentlige rutinen, hva har jeg da å dele med andre som vil kunne forandre dem?

Jeg kan ta et eksempel. Et ektepar som var til konsultasjon hos meg, fortalte at de ledet et bibelstudium for tolv personer. "Takk Gud!", utbrøt jeg. Deretter så jeg på mannen og spurte: "Hvordan behandler du din kone hjemme?" Mannen bøyde hodet. Jeg snudde meg så til hans kone og spurte: "Hvordan behandler han deg hjemme?" "Vel," svarte hun, "ikke særlig godt." Så spurte jeg: "Hva gir dere til disse tolv bibelstudiekontaktene? Gir dere dem evangeliet? Eller gir dere dem noe annet?"

Vi er nødt til å stille oss selv disse alvorlige spørsmålene. Hva har vi å dele med andre som vil kunne forandre dem? Om mine egne barn ikke bryr seg, om de til stadighet krangler og sloss, om de ikke vet hvordan de skal styre sine lyster, eller hvordan de kan komme til Jesus for å bli ivaretatt, har da min tro noe av frelsende verdi å tilby noen som helst? Ikke i det hele tatt.

En klok forfatter skrev følgende: "Vår religion vil være av liten verdi for våre medmennesker om den bare er teoretisk og ikke praktisk." Praktisk betyr at den virker, - den forandrer mitt liv. Det betyr at når irritasjoner og frustrasjoner kommer, når appetitten og lidenskapen tar overhånd, eller når tilbøyeligheter og impulsivitet ønsker å gripe tak i meg, da virker den. Det betyr at jeg vender meg til Jesus og sier: "Herre, frels meg!", og jeg overgir problemene til Ham, jeg stoler på Ham, jeg samarbeider med Ham. Det betyr at følelser og sinnsstemninger ikke lenger har herredømme over meg. Irritasjoner og lidenskaper styrer meg heller ikke. Virker det ikke, er det ikke tro i praksis.

I Lukas 14,33 står det: "*Den som ikke oppgir alt han har, kan ikke være Min disippel.*" Jeg må daglig være villig til å overgi meg til Gud hvert øyeblikk og hver time. Det som kreves av oss er en fullstendig overgivelse av våre tanker, våre planer og vår vilje - alt vi har og er - til Gud, så Han kan bruke oss slik Han vil. Dette er sann kristendom! Alt annet er bare ubetydelig religion. Fullstendig, vedvarende overgivelse, absolutt avhengighet, full underordning, mistro til oss selv og vår egen visdom, det – og ikke noe annet - er evangeliet.

Den dagen jeg skrev denne artikkelen, stod jeg opp tidlig for å bruke tid med Gud i bønn og bibelstudie. Ca. kl. 14 den ettermiddagen gikk jeg inn på kjøkkenet hvor min eldste sønn, Matthew, sto og skrubbet noen svært skitne poteter fra egen hage, som skulle brukes til lunsj. Jeg gikk forbi ham og bort mot vedovnen for å varme meg. Da var det som noen sa til meg: "Jim, hjelp sønnen din å skrubbe potetene." "Hva?" tenkte jeg. "Skrubbe poteter! Du spøker med meg, Herre. Jeg ønsker da ikke å skrubbe potetene."

I denne situasjonen, hva er da forskjellen mellom vanlig religion og sann kristendom? I noen minutter kjempet jeg en hårdnakket strid i mitt indre. Til slutt tenkte jeg: "Jim, hva velger du?"

Hva er deres valg, brødre og søstre? Vil dere skrubbe potetene? Gal. 5,24 sier: *"Og de som tilhører Kristus, har korsfestet kjødet med dets lidenskaper og lyster."* Selv om jeg tilhører Kristus, betyr ikke det at kjødet ikke lenger roper etter kontrollen. Det betyr at jeg har en kraft utenfor meg selv som kan holde kjødet under kontroll, dersom jeg tillater Ham å gjøre det.

Jeg bønnfalt: "Hvorfor Herre, hvorfor er det nødvendig for meg, Jim Hohnberger, å skrubbe poteter, - jeg som står på prekestolen og taler? Er ikke det meningsløst?" En tekst kom plutselig for meg: *"Og den som vil være den første blant dere, han skal være deres slave – slik som Menneskesønnen ikke kom for å la Seg tjene, men for Selv å tjene."* Matt. 20,27-28. Det sikre tegnet på at noen har funnet en vedvarende erfaring i Jesus Kristus, er at han er i verden for å tjene Gud og mennesker.

Vi taper ingenting ved å overgi alt til Gud, - unntatt vår synd og vår selvishet. Evangeliet består da ikke bare av rette doktriner, kirkemedlemskap, reformer og noe å strekke seg etter, men er en levende, daglig erfaring i Jesus Kristus, i hvem vi har Kristi sinnelag og er fri for selvet. Vi lever for å tjene Gud og mennesker, - for alltid å gjøre Guds vilje og korsfeste selvet. Å finne denne levende erfaringen er frelse, og det eneste som virkelig betyr noe. Måtte vi finne den erfaringen i *Jesus*, - ikke *noe annet*.